

Den ærede Landstingsmand ansøgte tilslige — idet jeg nu skal gaae over til et andet Punkt i hans Foredrag — at de Anskuelse, jeg nu havde fremsat med Hensyn til Opfattelsen af de i denne Forhandling saa ofte omhandlede Ord i Forsatningsloven, om Bestemmelsen af Landsdelenes Tilskud, at de Anskuelse, jeg nu nærer med Hensyn til Opfattelsen af disse Ord, vare forskjelligte fra dem, jeg tidligere havde havt, og specielt ansøgte han ogsaa et bestemt Datum, at de navnlig vare forskjelligte fra de Anskuelse, jeg havde nærer, dengang Tillægsloven for Finantsministeriets Bedkommende blev fremlagt i det sidst afholdte Rigsraad, og jeg troer ogsaa, at dette Datum blev nærmere angivet af ham at være den 3die Marts 1856. Dette kunde jo nu forsaavidt være mig meget behageligt; det forekommer mig endog saa at ville lette min Stilling meget, hvis det forholdt sig saaledes, hvis jeg kunde sige: Den Anskuelse, for hvilken man nu synes at ville gjøre mig nærmest ansvarlig, den Anskuelse, som man har forsøgt paa at stemple som en for Landsdelenes finantsielle Forvaltning saa overordentlig farlig — jeg sigter herved aldeles ikke til den ærede Landstingsmand, det maa jeg bede vel bemærket — stemple som et saa yderligt gaaende Attentat paa deres finantsielle Sikkerhed, denne Anskuelse er aldeles ikke min; naar jeg kunde sige det, var jeg endog saa ret vel dækket. Naar jeg kunde nævne maastee endog flere meget populære Navne, hvem denne Anskuelse skyldes, saa vilde det jo være en for mig ret fristende Stilling at indtage. Jeg skylder imidlertid Sandheden at indrømme og vedgaae, at jeg har havt denne Anskuelse i meget længere Tid. Jeg har havt den fra den Tid, da jeg begyndte nærmere at tænke over, hvorledes disse Forhold skulde praktisk lade sig gjennemføre. Jeg har ganske sikkert ikke havt den, før Forsatningsloven i sin Tid blev vedtagen; jeg har ganske sikkert ikke havt den fra første Færd, da jeg læste de Ord igjennem, som ved Grundlovsbestemmelsen af 2den Okt. 1855 kom frem, dengang denne i sin Tid blev forelagt og forhandlet her paa Rigsdagen; thi deres Tilblivelse gaaer langt tilbage i Tiden, og der var langt vigtigere Punkter, som Op-

mærksomheden dengang maatte henledes paa, til at man skulde danne sig nogen klar Forestilling just om et saadant Punkt. Det er altsaa meget senere, at denne Anskuelse har udviklet sig hos mig, og det er da blevet mig mere og mere indlysende, at det er den eneste Maade, hvorpaa man kunde undgaae Vilkaarlighed. Det var imidlertid ikke salbet mig ind, at man skulde gjøre bestemte Skridt for at faae fastsat, at denne Fortolkning nu skulde gjøres udelukkende gældende, og forsaavidt er min Stilling derfor gunstig nok; thi da jeg fremtraadte for Rigsraadet med Udkastet til Tillægsloven for Finantsministeriets Bedkommende, havde jeg med Glid slet ikke berørt dette Punkt, jeg havde med Glid ladet det staae hen, idet jeg formeente, at man lidt efter lidt maatte, efter som Forholdene uddannede sig, stræbe at hævde denne Anskuelse; men jeg blev jo i denne Henseende meget bestemt understøttet af Rigsraadet, og ved de Forhandlinger, der dengang førtes under de finantsielle Loves Behandling, blev det udtrykkeligt fremhævet, at man til Sikkerhed for Landsdelene — og man havde da ogsaa Erfaringer for Die, som vare meget friskere i Grundringen end nu, at Tillægslovene kunde gaae op til 1 Million mere end beregnet — at man til Sikkerhed for Landsdelene maatte just staae ind paa denne Vej, een Gang for alle fastsætte, at saaledes skulde Beløbet være og ikke anderledes, og denne Anskuelse, som ogsaa jeg beelte, sluttede jeg mig med megen Beredvillighed til. Dette til Forklaring over mit Forhold til Sagen.

Jeg skal tilføje, at det ikke kan udledes af Loven, at jeg skulde have havt eller ikke have havt en modsat Anskuelse; thi jeg havde med Glid i Lovens slet ikke opført Tillægsloven; i den Tillægslov, jeg forelagde for Finantsministeriets Bedkommende, havde jeg med Glid slet ikke opført Tillægsloven til den tiende Post paa Normalbudgettet; jeg havde slet ikke formeent, at det skulde opføres som nogen Indtægt; jeg havde formeent, at det skulde fremgaae som et ligefremt Resultat af Voteringerne i Rigsraadet, men da rigtignok ogsaa staae fast og urokket i den Periode, for hvilken Budgettet gjaldt. De sidste Bemærkninger, som jeg tør tillade